

ВЕРА ГОЦЕВА НЕКЕРМАН

„Хуанита Хилдегард Бо“, танцов соло-спектакъл на Галина Борисова, Център за култура и дебат „Червената къща“ – носител на златен медал на фестивала за монодрама и соло пърформанс, Белград, 2005.

„Некерман си и некерман – отблясъкът от гланцираната хартия в бедното социалистическо детско очо“ – това изречение получих наскоро в отговор на въпроса ми за същността на некермана. И действително, кой не е разлиствал доволно гланцираните страници, изпъстрени от прилежни немски домакини – с престилки или лисичи кожи, застинали в двайсет и четири каратови усмивки до поредната печка. Кои ли са били тези жени? Какво ли би се случило, ако някоя от тях (нека я наречем Хуанита) внезапно напусне двуизмерното си съществуване, за да ни се разкрие. Нещо такова се случва в новия спектакъл на Галина Борисова „Хуанита Хилдегард Бо“, който се играе в „Червената къща“. Оживяла фотография или статичен танц. Върху паркет, покрит с разноцветни ефирни шалове, откриваме Хуанита с бяла шапка и пола (по-късно ще я сваля, за да ни докаже, че във всяка домакиня се крие страстна жена и във всяка жена има малко от домакинята). Зазвучава музика – Lisa del Vo. Стъпка напред и бавно изпъване на ръменете. Ръцете докосват опознаващо материята на дрехите.

Плъзгат се, хващат част от полата и стрелкайки се назад, я изпъват в унисон с гордо вирнатата брадичка. Черната лачена обувка, приютила десния крак, се повдига на тока си и бавно се отпуска, правейки стъпка. Само една. Достатъчна. Спомени от миналото се стоварват с цялата си безгрижност. Тялото реагира, избягало от задушавачата прегръдка на времето – с про-

Фотограф Виктор Власки

Галина Борисова

сти и отмерени движения. Усмивка и леко накланяне на главата. Отегчено съгване на шалове. Захвърляне в миналото с малък жест и музика. Едно непремерено слагане на фиби в косата развеселява или натъжава. Също като един опит да излезеш от себе си и да се изгубиш, пеейки френска песен. Тук танцът се състои в отломките на танца. Съществува на границата на суровата хореография и умореното ежедневие. На тялото, натежало от всякакви смисли. Приело всички кодове. Онова, което всеки от нас притежава в най-интимните си моменти – докато сваляш грехите си сам, миеш си зъбите, опитваш се да изчегърташ с нокът петно от пуловера си и т.н. В този смисъл Хуанита е едно много смело и мазохистично решение, зацо-

то къде свършва тя и къде започва Галина, е отворен въпрос. Но, разбира се, спектакълът е и отчужден, показан, скриващ именно за очевидно истинските имена на нещата. Прочие за това коя е Галина Борисова вече е казано много. Включително и от мен. Сама за себе си признава, че „отдавна мутира в собствените си предпочитания“. Тук, Впускайки се в едно иронично изследване на кича – от Lisa del Vo, до асамблейско тичане в кръг с развят над главата шал, хореографката (или може би Хуанита) ни разказва поредната си смешно-тъжна история. На мен обаче ми е трудно да разкажа пълната история на този спектакъл, способен да понесе всякакви коментари. Но това не е необходимо. Това е спектакъл, който се случва всеки път

наново. Всеки път различно. Всеки път докосващо те. А Хуанита? – Тя се роди в Есен, Германия, миналата година. Или всъщност преди това – след гледане на китайски филм и преминаване покрай сергия за шалове. Или преди това – много, много отдавна: когато един баща качва малката си дъщеря на раменете си и тя дълго време разговаря с луната.

Галина Борисова в „Хуанита Хилдегард Бо“,
Център за култура и дебат „Червената къща“, 2004/05